

UNDE ESTE EL?

PARTEA A TREIA

As vrea sa mergem impreuna la 1Timotei 3.16

Astăzi aş vrea să continuăm cu „A doua venire a lui Hristos”. Aceasta este partea a treia, iar mesajul de azi va fi puțin neobișnuit pentru locul în care am fost călăuzit să merg, dar voi explica aceasta pe măsură ce vom înainta.

„Și, fără îndoială, mare este taina evlaviei... „Cel ce a fost arătat în trup a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă.”

Aceasta este o hartă a Tainei evlaviei, dar întrebarea care se ridică este, unde suntem noi pe această hartă? Aș spune că eu cred că noi suntem la virgula dintre „crezut în lume” și „înălțat în slavă”. Dar voi? Credeți și voi că suntem acolo? Ne putem vedea în Scripturi în harta drumului evlaviei? Acesta este locul în care ne aflăm, prieteni.

Aș vrea să spun că am fost călăuzit să mergem puțin în Cartea Cântărilor lui Solomon, care este o Carte ciudată a Bibliei. Nu știu dacă ați citit-o de multe ori, dar este o carte neobișnuită, iar în timp ce am citit-o am început să văd anumite lucruri. Atunci mi-a venit în minte un citat din predica „Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită”:

„Marea Taină a lui Dumnezeu este un secret. El a păstrat-o ascunsă și nimeni nu a știut nimic despre ea. Nici măcar îngerii nu au înțeles-o. Vedeți, El nu a descoperit-o, de aceea, sub a șaptea taină, când a fost deschisă Pecetea a șaptea, acolo a fost o tăcere. Când a fost Isus pe pământ, ei au dorit să știe când va veni El, dar El a spus: „Nici Fiul Însuși nu știe când se va întâmpla.” Vedeți, Dumnezeu are aceasta în întregime pentru El Însuși. Este o taină. De aceea, a fost în cer o tăcere de o jumătate de ceas și cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor, iar lui Ioan i s-a interzis să scrie. Vedeți, venirea Domnului. Acesta este un lucru pe care El nu l-a descoperit încă: cum și când va veni El. Este un lucru bun că El nu o face. Nu.

El a arătat-o sau a descoperit-o în fiecare tip din Biblie.”

Aceasta este partea izbitoare pentru mine. Când citim aceasta:

„El a arătat-o sau a descoperit-o în fiecare tip din Biblie.

Astfel, întreaga Scriptură este descoperirea tainei lui Dumnezeu în Hristos. Întreaga Biblie este expresia unui singur țel pe care-l avea Dumnezeu, a unui singur scop pe care a dorit să-l atingă în întreaga Biblie. Toate faptele credincioșilor din Biblie au fost o preumbrire, o exprimare a marelui scop al lui Dumnezeu, iar acum, în aceste zile din urmă, El l-a descoperit și îl arată.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, noi vom vedea în dimineața aceasta, chiar aici, ceea ce a avut Domnul în gândul Său tot timpul și a arătat.”

Aici, la începutul mesajului „Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită”, el vorbește despre Pecetea a șaptea, care este venirea Domnului și care a fost o taină de-a lungul timpului, dar a fost preumbrită de fiecare poveste și arătată de fiecare personaj, întreaga Biblie fiind Taina lui Dumnezeu în Hristos. Așadar, acum nu există nici o porțiune din Ea care să fie lăsată afară, de aceea, și Cartea Cântărilor lui Solomon conține, de asemenea, Taina Peceții a șaptea, iar eu aș vrea să privim astăzi la ea.

În Coloseni 1.26-27, citim:

„Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui...”

Amintiți-vă ce am învățat în ultimele două servicii, când Pavel a spus: „...dar descoperită acum sfinților Lui...” Noi am înțeles că el îi scria de fapt celei de-a doua Eva, Pomului Mireasă restituit, așa că putem spune: „Ea a fost descoperită, arătată chiar acum sfinților Săi.”

Așadar, există o Taină care a fost ascunsă de veacuri, prin toate generațiile, dar a fost descoperită acum sfinților Săi. Nu a fost descoperită nimănui altcuiva decât sfinților Săi. Este o taină și nu a fost descoperită lumii, ci numai sfinților Săi. De ce? Pentru că noi putem s-o prindem numai prin descoperire divină sau prin descoperirea dată de Tatăl; altfel este imposibil s-o putem vedea.

„...cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei

acesteia între neamuri, și anume Hristos în voi, nădejdea slavei.”

În „Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită” citim:

„Acum, noi vedem că făgăduința fiind împlinită, Hristos, adevărata Căpetenie merge înăuntru, vine în Mireasă.”

Am înțeles? *„Hristos, adevărata Căpetenie merge înăuntru, vine în Mireasă.”* Aceasta este făgăduința care este împlinită, aceasta face parte din Taina Peceții a șaptea, din venirea Domnului. Cine? Hristos, adevărata Căpetenie venind în Mireasa Sa, făgăduința împlinită.

Isus Hristos este Același:

Ieri	întâietatea într-un Om;
Azi	întâietatea într-un popor;
În veci	Mileniul.

Ieri	Prima venire;
Azi	A doua venire;
În veci	A treia venire.

Dar noi suntem la „azi”, în a doua venire; suntem în a doua parte a scopului Său întreit, suntem în venirea lui Hristos în Mireasă.

Isus Hristos este Același:

Ieri	Mire;
Azi	Mireasă;

În veci Împreună.

Noi suntem azi. Dacă facem parte din Mireasă, noi ne aflăm în venirea lui Hristos în Mireasă. Hristos venind în Mireasa Sa. Este azi, este descoperirea de azi, este Isus Hristos Același azi. Aceasta ne încântă pentru că nu așteptăm ca Isus să fie Același azi, nu așteptăm întoarcerea a ceva, ci El S-a întors, este aici, este Isus Hristos Același azi. Aleluia!

În „Unirea invizibilă a Mirelui și a Miresei”, citim:

„Exact la fel ca Bobul care a căzut în pământ, Același Isus în chipul Miresei, aceeași putere, aceeași Biserică, același lucru, același Cuvânt.”

Acest lucru ori este adevărat, ori nu este.

În Galateni 4.19 scrie:

„Copilașii mei. Pentru care iarăși simt durerile nașterii până ce va lua Hristos chip în voi.”

Pavel lucra, el încerca să crească ceva, se pleca jos sub durerile nașterii. Dar pentru ce lucra el? Pentru ca Hristos să ia chip în Mireasă, iar când Hristos ia chip în Mireasă, lucrarea lui Pavel avea să fie încheiată. Ce făcea Pavel? Ce sunt epistolele și care era slujba lui Pavel în slujba Alfa? El încerca să-L aducă pe Hristos să ia chip într-o Biserică, în chipul Miresei. Cuvântul „a lua chip” provine din același cuvânt rădăcină ca și „morphe”, când spunem că Isus Hristos era Chipul lui Dumnezeu, era masca în spatele căreia se afla Dumnezeu. Cuvântul „ a lua chip” provine din același cuvânt rădăcină „a se forma.”

În traducerea aramaică, versetul acesta este scris: *„Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii până ce Hristos va deveni realitate în voi.”*

Nu „o realitate pentru voi”, ci „o realitate în voi.” Între aceste două expresii este o mare diferență. Pavel nu vorbește despre faptul că noi prindem descoperirea lui Isus Hristos, fiindcă noi putem avea o descoperire veche cu privire la Cine era Isus Hristos, putem avea o înțelegere deplină a acesteia, dar el nu spune „până când El devine o realitate pentru noi”, ci „până când El devine o realitate în noi”, realitatea lui Isus Hristos manifestat în noi.

Există mulți oameni care așteaptă ca Isus Hristos să devină o realitate pentru ei, dar este nevoie ca Isus Hristos să devină realitate **în** ei. Aceasta este nașterea din nou, a doua venire, aceasta este venirea lui Hristos în Mireasă, aceasta așteptăm noi. Acesta este Mesajul pentru ziua de azi. Aleluia! Cel mai minunat lucru din lume este să putem vedea unde ne aflăm și să ne cunoaștem poziția.

Acum aș vrea să mergem la Cartea cântărilor lui Solomon. Cartea cântărilor este o carte greu de înțeles, este învăluită într-o taină, este o taină, o poveste de dragoste. Eu cred că noi nu ar trebui s-o privim cu mintea noastră firească, cu înțelegerea noastră firească, pentru că pe măsură ce vom pătrunde în ea, vom vedea că nu există nimic firesc aici. Limbajul din ea pare senzual, dar nu este firesc deloc, ci este în întregime duhovnicesc; este curat ca și crinul alb și curat. Nu există nimic firesc în ea, iar când o citim, trebuie să punem deoparte natura noastră căzută, dorința sexuală sădită în om prin hibridarea care a avut loc în grădina Eden. Scoateți aceasta afară din mintea voastră și întoarceți-vă la puritatea, la curăția care era în grădină înainte de săvârșirea adulterului, iar atunci veți putea înțelege Cartea cântărilor și limbajul ei.

Vom începe să citim din Cartea cântărilor capitolul 2.8-17. Eu nu vreau să spun că înțeleg tot ce scrie aici, fiindcă mai există lucruri care sunt o taină, care sunt încă învăluite, dar cred că în această Carte se află Pecetea a șaptea pentru că Ea este în orice tip și este preumbrită de fiecare personaj.

Așadar, eu cred că această mare taină este aici și cred că Dumnezeu a scris această scrisoare de dragoste pentru ca Mireasa Lui să citească printre rânduri. Care a fost intenția Lui? Intenția Lui a fost ca ea să înțeleagă înțelesul din înțeles, să înțeleagă povestea din poveste. De aceea a fost învăluită, este o taină care se află în fiecare personaj, în fiecare tip și a fost preumbrită în fiecare poveste. De ce? Pentru că nu a fost scrisă pentru lume, ci pentru sfinți, pentru Mireasă. Este o scrisoare de dragoste scrisă iubitei Lui, iar El vrea ca Ea să vadă povestea din poveste.

„Aud glasul preaiubitului meu! Iată-l că vine sărind peste munți, săltând pe dealuri.

Preaiubitul meu seamănă cu o căprioară sau cu puiul de cerboaică. Iată-l că este după zidul nostru, se uită pe fereastră, privește printre zăbrele.” (v.8-9).

Aici vedem că El vine, iar când vine este după zid, se uită pe fereastră, privește printre zăbrele. Aici, el nu este încă binevenit în casă, este afară, înafara zidului și

privește pe fereastră printre zăbrele deoarece atunci când a venit Isus Hristos, El nu a fost binevenit în sistemele denominaționale, el nu a fost binevenit în biserica ebraică, dar Se arată prin fereastră și printre zăbrele.

„Preaiubitul meu vorbește și-mi zice: „Scoală-te, iubito, și vino, frumoaso!

Căci iată că a trecut iarna; a încetat ploaia și s-a dus.

Se arată florile pe câmp, a venit vremea cântării și se aude glasul turturicii în câmpiile noastre.” (v.10-12).

Este primăvară. Timpul învierii.

„Se pârguiesc roadele în smochin și viile înflorite își răspândesc mirosul. Scoală-te, iubito, și vino, frumoaso!

Porumbiță din crăpăturile stâncii, ascunsă în scobiturile prăpăstiilor, arată-mi fața ta și fă-mă să-ți aud glasul! Căci glasul tău este dulce și fața ta, plăcută.” (v.13-14).

Este interesant că El nu a putut intra în casa Miresei la care a venit, dar s-a arătat prin fereastră, printre zăbrele, a stat după zid și i-a spus: „Vino la Mine, frumoasa Mea!”, pentru că noi trebuie să ieșim afară din tabără și să mergem dincolo de zid ca să-L întâlnim.

„Vino afară, frumoasa Mea! Tu ești o porumbiță din crăpăturile stâncii, tu ești ascunsă.” El este Stânca, iar ea este ascunsă în crăpăturile Stâncii, în scobiturile prăpăstiilor. Amin! Ce sunt scobiturile prăpăstiilor? În crăpătura Stâncii sunt scobituri în care noi putem merge în locurile cerești, fiindcă prin crăpătura Stâncii avem acces în scobitura tainică. Aleluia! Numai Porumbița are acces acolo.

„...arată-mi fața ta și fă-mă să-ți aud glasul! Căci glasul tău este dulce și fața ta, plăcută.” (v.14).

Acesta este Mirele care-i vorbește Miresei. Credeți că El vrea să ne audă glasul, credeți că El vrea să ne vadă? El spune: „...lasă-mă să te văd, fă-mă să-ți aud glasul! Căci glasul tău este dulce”. Credeți că rugăciunea este numai pentru voi? Aceasta este o poveste de dragoste, prieteni.

„Prindeți-ne vulpile, vulpile cele mici, care strică viile, căci viile noastre sunt în

floare.

Preaiubitul meu este al meu, și eu sunt a lui; el își paște turma între crini.

Până la răcoarea zilei și până la lungirea umbrelor, întoarce-te!... Iubitule, sari ca o căprioară sau ca puiul de cerb peste munții ce ne despart.” (v.15-17).

Cântarea cântărilor nu este o singură cântare, ci cuprinde mai multe poeme separate puse împreună într-o singură cântare. Astfel, în continuare aș vrea să mergem la următoarea cântare, ca să vedem Mireasa în epocile bisericilor și în ultimul Mesaj. Aș vrea să aruncăm împreună o privire asupra ei, iar pentru aceasta vom citi din capitolul 3:

„Am căutat noaptea în așternutul meu, am căutat pe iubitul inimii mele; l-am căutat, dar nu l-am găsit...”

M-am sculat atunci și am cutreierat cetatea, ulițele și piețele, și am căutat pe iubitul inimii mele... L-am căutat, dar nu l-am găsit!” (v. 1-2).

Aici, în Cântarea cântărilor vedem că există o căutare, că Mireasa Îl caută pe Mire, iar El apare, apoi dispare, apare din nou, dar după aceea nu mai este aici. În toate aceste poeme, Ea își caută Mirele, sufletul ei tânjește după El, Îl iubește și vrea să știe unde este El. Ea nu este genul de fată care să spună: „Dacă nu ești aici, îmi voi găsi pe altcineva sau voi aștepta până când se va apropia cineva de mine”. El a venit deja, a chemat-o, a pus-o în crăpătura Stâncii și i-a dat acces în scobitura tainică, așa că sufletul ei tânjește după El și Îl caută.

„M-au întâlnit păzitorii care dădeau ocol cetății și i-am întrebat: „N-ați văzut pe iubitul inimii mele?”

Aș vrea să fiți atenți la acești „păzitori” pentru că îi vom întâlni din nou mai târziu. Noi vorbim despre Mireasă, despre Biserică și ea spune: „M-au întâlnit păzitorii care dădeau ocol cetății și i-am întrebat: „N-ați văzut pe iubitul inimii mele?”

„Păzitorii” sunt predicatorii. Ei sunt păzitorii zidurilor, cei care veghează asupra cetății și strigă în caz de pericol, iar Ea i-a întrebat: „N-ați văzut pe iubitul inimii mele?”

Abia trecusem de ei, și am găsit pe iubitul inimii mele.”

Vedeți, noi nu putem să ne oprim la păzitori. Îi întâlnim în drumul nostru și îi întrebăm: „N-ați văzut pe iubitul inimii mele? Mă puteți îndrepta în direcția corectă?”, dar am văzut că Ea L-a găsit pe El numai după ce a trecut de ei. Amin.

Unii oameni se opresc la păzitori și îi întreabă: „Îl cunoașteți? Știți unde este EL?”, iar ei răspund: „Da, El este acolo.” Atunci ne întoarcem acasă și spunem: „Păzitorii mi-au spus unde este El.”, dar Ea L-a găsit pe El numai după ce a trecut de păzitori. Aleluia! Noi trebuie să trecem de păzitori și să-L găsim pe El.

Desigur, putem să-i întrebăm pe păzitori: „L-ați văzut, știți unde este El?”, iar ei ne pot răspunde: „Da, El este aici în versetul acesta sau dincolo, în capitolul acela. Îți pot spune unde este.” Dar noi trebuie să trecem de păzitori și să mergem până când Îl găsim pe El. Amin!

„...și am găsit pe iubitul inimii mele. L-am apucat și nu l-am mai lăsat.”

Vorbește aceasta inimii voastre? Puteți vedea Pecetea a șaptea dezvăluindu-se în Cântarea lui Solomon?

„...și am găsit pe iubitul inimii mele. L-am apucat și nu l-am mai lăsat până nu l-am adus în casa mamei mele, în odaia celei ce m-a zămislit.

Vă jur, fiice ale Ierusalimului, pe căprioarele și cerboaicele de pe câmp, nu stârniți, nu treziți dragostea până nu vine ea.”

În capitolul 4, Mirele începe să-și descrie Mireasa:

„Ce frumoasă ești, iubito, ce frumoasă ești! Ochii tăi sunt ochi de porumbiță, sub marama ta. Părul tău este ca o turmă de capre, poposită pe coama Muntelui Galaad.”

El începe să-l descrie dinții, obrații, gâtul, totul, ceea ce înseamnă că Ea este complet dezvăluită înaintea Lui. Ea nu se ascunde, nu mai există nici un secret, ci este arătată în întregime, iar El începe să descrie frumusețea ei, să o descrie de la bucle în jos și iar în sus, fiindcă știe totul despre Ea, cunoaște fiecare parte a trupului Ei, îi cunoaște forma și este desăvârșită pentru El. Ea este frumoasă, iar El o descrie de sus în jos și apoi de jos în sus, și este perfectă. Apoi, când ajunge la capătul descrierii Ei, El spune:

„Ești frumoasă de tot, iubito, și n-ai nici un cusur.”

Amin! Putem să-L lăsăm pe Mire să ne spună aceasta în această dimineață? Putem sta complet dezveliți înaintea Lui și să-L lăsăm să ne privească de sus până jos, să deschidem fiecare ușă, ușă după ușă, iar El să ne privească de sus în jos și de jos în sus, apoi să ne spună: „*n-ai nici un cusur.*”?

În Efesenii 5.25-27 scrie:

„Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea,

ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt,

ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.”

Dacă am fost spălați în acest Cuvânt, atunci suntem fără pată, fără zbârcitură și fără prihană. Prin ce? Prin faptele noastre? Nu. Faptele noastre arată ce este în inima noastră, dar cea care ne face curați și puri, **ceea ce arată că suntem Mireasa lui Isus Hristos este credința noastră în acest Cuvânt.** De ce? Pentru că credem în întregime ceea ce ne-a spus El și am primit Cuvântul deplin; aceasta ne spală.

În „Unirea invizibilă a Miresei” scrie:

„Voi sunteți Mireasa curată, neprihănită, fără păcat a Fiului Dumnezeuului Celui viu. Fiecare bărbat sau femeie care s-a născut din Duhul lui Dumnezeu, este spălat în Sângele lui Isus Hristos și crede fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu, stă înaintea Lui ca și cum nu ar fi păcătuit de la început. Voi sunteți desăvârșiți.”

Acestea trebuie să fie mai mult decât niște cuvinte scrise pe o foaie de hârtie, trebuie să devină o realitate a ceea ce a făcut Dumnezeu în această generație, a puterii Sângelui, a puterii Cuvântului restituit și a ceea ce se petrece.

Ce rodește botezul Duhului Sfânt astăzi? O Mireasă curată, albă ca un crin, albă ca zăpada și curată; El dă naștere Miresei fără pată a lui Isus Hristos. El nu Se întoarce pentru ceva ce nu este desăvârșit, ci Se întoarce după Cuvântul desăvârșit făcut trup, reflectându-Se din nou în El. Cum face aceasta? Prin faptul că acceptăm tot ceea ce spune El, ne predăm viețile pe deplin și-L lăsăm să ne spele.

Să ne întoarcem la Cântarea cântărilor 4.9:

„Mi-ai răpit inima, soro mireaso...”

Puteți vedea această relație unică? Mireasa este și sora Mirelui. Este ca și cum ne-am întoarce din nou în grădina Eden.

„Mi-ai răpit inima.” Limbajul de aici nu este: „Vrei să fim prieteni, pentru că mie îmi place de tine și ție îți place de mine?” Vedeți, El Se uită la Ea și o vede complet dezvăluită; nu există nici un secret pentru că Ea nu-l ascunde nimic. Amin.

Noi am ajuns în locul în care putem sta înaintea Lui fără să ascundem nimic? Putem sta înaintea Lui cu acel puțin pe care dorim să nu-l știe nimeni? Putem sta înaintea Lui și să spunem: „Iată-mă, Doamne, sunt complet dezvăluit înaintea Ta. Vrei să mergi la fiecare ușă, la fiecare colțișor, fiindcă vreau să fiu spălat de Apa Cuvântului Tău? Vreau să scap de lucrul acesta care mă ține pe loc, fiindcă nu știu, nu sunt prea sigur...”? Dacă nu sunteți siguri, spuneți: „Doamne, lucrul acesta este în ordine? Aceasta este parte din Cuvântul Tău, este ceea ce dorești Tu?”

Mergeți înainte și citiți capitolul 4. Această Mireasă este complet dezvăluită înaintea Lui și nu se rușinează de El. De ce? Pentru că a acceptat Cuvântul, iar odată cu Cuvântul a venit o Viață nouă care rodește. Nu este o viață pe care o trăiți voi, ci este Viața pe care o trăiește El în voi până când ajungeți într-un punct în care puteți spune: „Iată-mă, Doamne, stau aici complet descoperit, complet dezvelit, iar dacă este ceva ce nu-ți place, Te rog să speli aceasta prin Apa Cuvântului Tău. Te rog să-l îndepărtezi de la mine, fiindcă doresc să fiu fără pată sau zbârcitură, spălat, eliberat, alb ca un crin, fără păcat, Mireasa fecioară a lui Isus Hristos. Nu vreau să mai am obiceiurile mele vechi, felul meu vechi de a fi, nu mai vreau nimic din toate acestea.” Amin!

Atunci, El o privește pe Aceea care este desăvârșită prin Cuvânt și spune: *„Mi-ai fermecat inima.”* Dacă avem orice altă descoperire cu privire la felul în care suntem priviți de Isus Hristos înafară de acesta, trebuie să primim o altă descoperire. De ce? Pentru că El nu ne lasă să trecem pentru faptul că suntem în ordine și nici nu ne lasă să intrăm pe poartă în Împărăție pentru că este binevoitor. Nu este aceasta, ci tot ceea ce este El trebuie să se regăsească în noi, dorințele Sale trebuie să fie în noi, tot ceea ce a vrut El trebuie să fie în noi, iar atunci El va spune: „Mi-ai răpit inima, soro Mireaso.” Noi suntem moștenitori împreună cu Isus Hristos, suntem sora și Mireasa Lui. Un Fiu al lui Dumnezeu și fiii lui Dumnezeu, căsătoriți împreună.

„Mi-ai răpit inima, soro Mireaso.” Totul se întoarce înapoi, la cea mai pură formă de relație. Vedeți, este ceva curat, în familie, nu este ceva ilegal.

„Mi-ai răpit inima, soro mireaso, mi-ai răpit inima numai cu o privire, numai cu unul din lănțișoarele de la gâtul tău!

Ce lipici în dezmierdările tale, soro mireaso! Dezmierdările tale prețuiesc mai mult decât vinul și miresmele tale sunt mai plăcute decât toate miroznel!

Ești o grădină închisă, soro mireaso, un izvor închis, o fântână pecetluită.”

Cum este Ea? Ea este fecioară, este neatinsă de bărbat, o grădină închisă, un izvor închis, o fântână pecetluită. Amin! Noi suntem pecetluiți, avem virtuțile, atributele lui Dumnezeu închise înăuntru, iar acestea sunt pecetluite față de lume, este ceva virgin și așteaptă un singur Bărbat, un singur lucru, iar Acela este descoperirea Cuvântului acestui ceas. Fratele Branham a spus că atunci când vine înăuntru acest Cuvânt, El scoate afară orice altă sămânță. Acest Cuvânt a fost rânduit să zacă acolo așteptând pe Unul și numai pe Unul, iar aici El găsește o soră care este și Mireasa Lui, care este pecetluită, este închisă, o fântână închisă, o grădină pecetluită.

„Odraslele tale sunt o grădină de rodii, cu cele mai alese roade, mălini negri și nard;

nard și șofran, trestie mirositoare și scortîșoară, cu tot felul de tufari de tămâie, smirnă și aloe, cu cele mai alese miresme.

O fântână din grădini, un izvor de ape vii, ce curge din Liban.

Ca ce sună aceasta pentru noi? Când Îl primim pe Hristos înăuntru, noi devenim „*O fântână din grădini, un izvor de ape vii, ce curge din Liban.*”

Aceasta este Mireasa!

„Scoală-te, crivățule! Vino, vântule de miazăzi! Suflați peste grădina mea, ca să picure mirosurile din ea! - Să intre iubitul meu în grădina lui, și să mănânce din roadele ei alese!”

Ea spune: „Nu doresc să țin toate acestea înăuntru, ci vreau să le las afară, vreau ca vântul de nord și de sud să sufle peste grădina mea, vreau ca parfumul vieții

mele să-L atragă pe Mirele meu, vreau ca parfumul tuturor roadelor Duhului din mine, a tuturor roadelor plăcute să iasă afară. Fie ca vântul să le ducă afară și să-L atragă pe Iubitul meu.” Apoi, ea spune: „Să intre Iubitul meu în grădina Lui, și să mănânce din roadele ei alese.”

Mai întâi, El spune: „Sora Mea, Mireasa Mea este o grădină închisă”. Apoi, când ea răspunde, spune: „Să intre Iubitul meu în grădina Lui și să mănânce din roadele ei alese.”

Așadar, nu este grădina noastră, ci a Lui; nu este inima noastră, ci a Lui; nu este Viața noastră, ci a Lui, iar noi L-am invitat să vină înăuntru, să intre în grădina Lui și să mănânce din roadele ei.

Haideți să vedem ce spune El:

„Eu intru în grădina mea, soro mireaso, îmi culeg smirna cu miresmele mele, îmi mănânc iar fagurele de miere cu mierea mea, îmi beau vinul cu laptele meu... Mâncați, prieteni, beți și îmbățați-vă de dragoste!”

Acum, știm că această soră mireasă, această soție este fecioară; ea este un izvor închis, o fântână pecetluită, o grădină închisă în care nu era nimeni, dar ea l-a invitat pe Iubitul ei să vină înăuntru: „Vino înăuntru în grădina ta.” Este ca și cum am spune: „Vino înăuntru în Templul Tău! Vino înăuntru în Cortul Tău, în Casa Ta și preia controlul!”, iar El spune: „Eu intru în grădina mea!”

Așadar, nu mai este grădina ei pentru că i-a dat-o Lui, iar El intră înăuntru și spune: „Este grădina Mea!” Am înțeles aceasta, așa-i? Atunci, nu numai că El Se bucură de grădină, de roadele ei bune, ci își cheamă și prietenii să vină și să bea din belșug. Ce este aceasta? El trăiește prin Ea și rodește roadele Lui făcând o invitație ca să se intre în grădină. Aleluia!

Așa cum am văzut, în capitolele 3, 4 și 5 avem această minunată poveste de dragoste.

Mai întâi, El a chemat-o, a descris-o, a spus că este desăvârșită și a numit-o fecioară. Apoi, am văzut că Ea începe să-L invite pe Unul singur să vină în grădină, acesta fiind Mirele Ei, iar El intră înăuntru și ia totul în posesie. Ea îi spune; „Intră în grădina Ta”, iar El spune: „Am intrat în grădina Mea.”

Acesta lucru va fi foarte important mai târziu, fiindcă noi trebuie să știm Cine este

Stăpânul grădinii și unde se află ea, pentru că grădina se află în Mireasă, grădina este în noi.

Citind mai departe, ajungem la epoca a șaptea a Bisericii și vedem că ea este adormită:

„Adormisem, dar inima mea veghea... Este glasul preaiubitului meu, care bate: „Deschide-mi, soro, scumpo, porumbițo, neprihănită! Căci capul îmi este plin de rouă, cărlionții îmi sunt plini de picurii nopții.”

Acum fiți atenți! Ea este înăuntru, iar El se află afară. Cine bate? Glasul Preaiubitului. El a înaintat cu greu prin întuneric, iar cărlionții Lui sunt plini de picuri. El a lucrat din greu la Planul Său de răscumpărare de-a lungul a șapte epoci ale Bisericii. Ea se odihnea, dar El era afară și muncea din greu, aceasta fiind ceea ce a făcut El de-a lungul celor șapte epoci ale Bisericii, de-a lungul ciclului nopții. Ce a făcut El în întuneric, de-a lungul nopții până în zorii zilei? A lucrat la răscumpărarea noastră. Aceasta este ceea ce ne-au dezvăluit Pecețile, ceea ce a făcut El de-a lungul epocilor Bisericii. Iar când vine la sfârșit, Ea spune: „Este glasul preaiubitului meu, care bate”, adică Apocalipsa 3.20:

„Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu (nu faptul că aude bătaia în ușă, ci Glasul Lui) și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.”

Să ne întoarcem acum la Cântarea cântărilor 5.3:

„Mi-am scos haina. Cum să mă îmbrac iarăși? Mi-am spălat picioarele. Cum să le murdăresc iarăși?”

Ce spune ea? „Mă simt bine, sunt curată, mi-am spălat picioarele și m-am așezat în pat. Mă simt confortabil, nu sunt murdară, ci sunt curată.” Vedeți, ea se bucură de sfințirea ei, de siguranța ei. Astfel, când Se întoarce El și bate, ea se vede curată și spălată, se odihnește în pat și întârzie să vină la ușă pentru că se simte bine, nu este disperată sau în nevoi.

Noi putem lua aceasta și s-o aplicăm nu numai în dreptul epocilor bisericilor, ci și în dreptul nostru, astăzi, ca să nu ne facem comozi în odihna Sa și să rămânem fără dorința și disperarea de a fi cu El. V-o puteți imagina pe cea care Îl căutase, care alergase pe străzi, care i-a întrebat pe păzitori despre El și L-a căutat până când L-a găsit, stând acum nepăsătoare și fără dorința de a-L lăsa să intre înăuntru?

Aceeși care L-a adus în camera dinăuntru, care L-a invitat în grădină, aceeași care-L dorea cu atâta ardoare cândva, care Îl dorea atât de mult, acum când El a venit și i-a spus că este desăvârșită, când El a venit în grădină, se simțea atât de curată și de confortabil, era atât de mulțumită de viața ei, încât atunci când El a venit din nou, a întârziat să-I deschidă ușa. Vedeți, se simțea puțin prea confortabil.

„Dar iubitul meu a vârât mâna pe gaura zăvorului, și atunci mi-a fost milă de el.”

(în limba engleză, acest verset a fost tradus: *„Dar iubitul meu și-a arătat mâna prin gaura zăvorului și atunci în mine s-a mișcat ceva”*).

Ceva se schimbă. El bate la ușă cu Glasul Său și spune: *„Am venit, lasă-mă înăuntru”*, dar ea spune: *„M-am îmbrăcat, mi-am spălat picioarele, cum să le murdăresc iarăși?”* Ce face El atunci? Îi arată mâna Sa. El este înafara ușii, dar îi arată mâna Sa, iar când i-a arătat mâna Sa, ei i s-a făcut milă de El. Să ne uităm ce înseamnă „a arăta mâna Sa” în Scripturi.

Mai întâi vom merge în Deuteronom 26.8. Nădăjduiesc că vă bucurați de lucrurile acestea. V-am spus că este ceva diferit, foarte diferit, dar în Cartea cântărilor este Pecetea a șaptea, iar Mireasa poate citi scrisoarea Sa de dragoste.

Deuteronom 26.8:

„Și Domnul ne-a scos din Egipt, cu mână tare și cu braț întins, cu arătări înfricoșătoare, cu semne și minuni.”

Acum să mergem în Fapte 4.29-30. Am fost în Vechiul Testament, iar acum vom merge în Noul Testament.

Fapte 4.29-30:

„Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala

și întinde-Ți mâna, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele Robului Tău celui sfânt, Isus.”

Așadar, conform Scripturii, când El Își arată mână, de fapt Își arată puterea și autoritatea Sa, și o arată prin vindecări, semne și minuni.

În epoca a șaptea a Bisericii, când El a venit și a bătut la ușă cu Glasul Său, mulți se simțeau confortabil, erau spălați, sfințiți, își spălaseră picioarele, s-au așezat în pat și se simțeau bine, așa că au întârziat să se ridice din pat. Dar El Și-a arătat mâna prin ușă, iar când Și-a arătat mâna prin vindecări, semne și minuni prin slujba unui profet, dintr-o dată în Ea a început să se miște ceva și a spus: „Acesta este Iubitul Meu. I-am auzit glasul, dar când l-am văzut mâna...” Acesta a fost scopul Lui: s-o facă să recunoască faptul că El este prezent, că este aici, iar El Își arată mâna prin ușă.

„M-am sculat să deschid iubitului meu, în timp ce de pe mâinile mele picura smirnă și de pe degetele mele picura cea mai aleasă smirnă pe mânerul zăvorului.”

Ea era deja unsă; era deja unsă cu smirnă, era deja curată și se odihnea, dar acum vede întoarcerea Domnului ei, Îi aude Glasul, Îi vede mâna, așa că se ridică, iar de pe mâinile ei picură smirnă.

„Am deschis iubitului meu, dar iubitul meu plecase, se făcuse nevăzut.”

De ce? Pentru că slujba profetului a plecat. „Iubitul meu plecase.” Ea a întârziat să-l deschidă ușa, dar după aceea în ea a început să se răscolească ceva, așa că s-a ridicat, a mers curată și unsă și a deschis ușa, dar El plecase, S-a făcut nevăzut.

„Înnebuneam când îmi vorbea. L-am căutat, dar nu l-am găsit; l-am strigat, dar nu mi-a răspuns.”

Aș dori să luați aceasta și s-o așezați peste epoca Miresei. Vreau s-o luați și s-o așezați peste baterea la ușă din epoca Laodicea, apoi peste ieșirea Ei. Mireasa a ieșit afară să-L caute, dar El S-a făcut nevăzut. Prieteni, priviți la ultimii cincizeci de ani. Ea a fost unsă și era curată, iar El a bătut la ușă, dar acum S-a făcut nevăzut. Ea L-a căutat, dar nu L-a putut găsi, L-a strigat, dar nu a răspuns:

„Păzitorii care dau ocol cetății m-au întâlnit; m-au bătut, m-au rănit; mi-au luat marama străjerii de pe ziduri.”

Aceiași păzitori pe care ea i-a întrebat: „Nu știți unde este EL?” și care au îndrumat-o cum să-L găsească, acești bătrâni predicatori denominaționali care odinioară ne arătau calea spre Hristos, când El S-a retras și Ea Îl caută, încep s-o prigonească, s-o lovească și s-o rănească. Amin!

Prigoana face întotdeauna parte din ieșirea afară. Astfel, când creștinii din prima

epocă a Bisericii au ieșit afară, au fost prizoniți, pentru că ieșirea afară atrage după ea o prigoană care urmează.

În 2Timotei 3.12 scrie:

„De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prizoniți.”

Acesta nu este un verset opțional. Dacă ați fost respins de familia voastră și numit nebun, dacă vi s-a spus vreodată că credeți într-un profet fals, aceasta nu este decât împlinirea Scripturilor. Dacă vreodată ați fost respins și lovit, aceasta nu este decât împlinirea Scripturilor. Este uimitor că în toată Biblia, când ne uităm la aceasta, există o prigoană. Acolo unde este Hristos este și o prigoană. Așa trebuie să fie!

În „Epoca Efes” din Cartea epocilor Bisericii, citim:

*„Cred că **ar trebui să ne oprim aici și să ne obișnuim cu gândul că întotdeauna oamenii au fost și vor fi prizoniți.**”*

Acest lucru este valabil și pentru anul 2018 și va veni și mai mult, prieteni.

„Voi știți că Geneza este cartea începutului și ceea ce găsiți că a început acolo, nu se va schimba niciodată, ci va merge până în Apocalipsa. Acolo, vedem că Abel a fost prizonit și omorât de Cain. Apoi, vedem un tablou perfect în Ismael, fiul firesc al lui Avraam, care l-a hărțuit și a luptat împotriva fiului făgăduit, a lui Isaac. Tot acolo a fost și Esau care l-a urât pe Iacov, și l-ar fi ucis dacă nu ar fi intervenit Dumnezeu.

În Noul Testament îl găsim pe Iuda care l-a trădat pe Isus, în timp ce rânduielele religioase ale primului secol au încercat să-i nimicească pe creștinii de la început. Copiii acestei lumi, călăuziți de diavol, i-au urât pe copiii lui Dumnezeu care au fost călăuziți de Duhul.”

Ați intrat vreodată în contact cu un duh religios? Poate a fost peste un membru al familiei, peste un prieten, poate ați avut un coleg de muncă și de îndată ce ați început să-i spuneți ce credeți voi, că credeți într-un singur Dumnezeu și că cunoașteți sămânța șarpelui, nu v-a spus: „Poți crede ce vrei, iar eu cred ceea ce vreau!”, ci dintr-o dată au început să vă urască. Atunci ne întrebăm uimiți: „De unde vine aceasta?”, iar răspunsul este șocant: este duhul care se află în spatele acelu om.

„Indiferent cât de drept este un creștin înaintea lumii și cât de milos față de aproapele său, chiar dacă face numai bine, lăsați-l să mărturisească faptul că Hristos este Salvatorul și să recunoască lucrarea darurilor Duhului prin vorbiri în limbi, prorocii, vindecări, minuni, și va fi condamnat. Duhul acestei lumi urăște Duhul lui Dumnezeu și pentru că nu poate birui Duhul Domnului, încearcă să distrugă vasul în care locuiește Duhul Domnului.”

Fratele Branham spune că ne-ar omorî și astăzi dacă în Carta drepturilor nu ar fi legi care să-l oprească. Dar în curând vor îndepărta legile din Cartă, iar atunci nu îi va mai opri nimic. Ei pun deja legi noi în această Cartă, legi care le va îngădui să facă aceasta.

„Prigoana și încercările sunt o parte normală, firească a vieții de creștin.”

Poate zicem: „Eu nu vreau să trec prin prigoană!” Înseamnă că nu vă doriți o viață creștină. Nimeni nu se trezește dimineața spunând: „Doamne, bate-mă și trânteste-mă! Oare nu ai pe nimeni să arunce astăzi cu pietre în mine?” Eu nu cred că Pavel s-a trezit în vreo zi zicând: „Doamne, ar fi atât de bine dacă astăzi m-ar lovi cu pietre!”, dar a știut că toate acestea vin odată cu viața de creștin, că fac parte din ea.

„Toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniți.”, iar a trăi cu evlavie înseamnă a trăi ca Dumnezeu.

„Prigoana și încercările sunt o parte normală, firească a vieții de creștin și există un singur lucru pe care puteți să-l faceți cu ele: să le încredințați pe toate lui Dumnezeu și să nu judecați, ci să lăsați judecata și toate lucrurile în mâna Lui. Este tot ce puteți face. **Să nu ripostați!**”

Aici, în Cântarea cântărilor, vom vedea că Ea (Mireasa) nu ripostează niciodată. După ce închide ușa, Ea iese afară să-L caute. El S-a retras, iar Ea umblă prin cetate căutându-L. Păzitorii o prind și o rănesc, o tratează rău, îi iau îmbrăcămintea, dar ea nu le spune niciodată nimic. Nu le spune nici măcar un cuvânt pentru că totul face parte din această cale.

În „Epoca Bisericii Laodicea” citim:

„Nu te teme turmă mică. Epoca aceasta se încheie repede, iar pe măsură ce o face, neghina se va aduna împreună și așa cum o sfoară împletită în trei nu poate

fi ruptă ușor, va exista o putere întreită nemaipomenită, o putere satanică politică, fizică și duhovnicească ce va încerca să nimicească Mireasa lui Hristos.”

El a spus: „*Epoca aceasta se încheie repede.*” Care epocă? Epoca Bisericii Laodicea, iar pe măsură ce se apropie de încheiere, neghina se va aduna împreună și va încerca să nimicească Mireasa lui Isus Hristos.

Aceasta este pentru noi:

„Ea va suferi, dar va răbda. Să nu vă temeți de lucrurile care vor veni pe pământ, fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt.” (Ioan 13.1).

Glorie! Aleluia! Nu există nimic de care să ne temem, fiindcă aceasta este o profeție, o făgăduință și se va împlini negreșit.

În Cântarea cântărilor vedem că El a venit la Mireasa Sa, iar după ce a bătut la ușă, după ce Și-a arătat mâna, după ce Ea a ieșit afară și a alergat prin cetate, a urmat prigoana. Prigoana face parte din poveste, din profeție.

Aici am un citat din predica „Mesajul harului” din anul 1961. Chiar la începutul mesajului, fratele Branham salută frații, iar după aceea se roagă. Este o rugăciune foarte frumoasă și aș vrea să mergeți acasă să o citiți și să fiți atenți la ceea ce spune el. În paragraful 16 din predică este o vorbire în limbi și o tălmăcire. Dacă veți citi predica, veți constata că nu este scrisă, dar dacă ascultați caseta, o veți putea asculta. O soră vorbește în limbi, iar un frate începe să aducă tălmăcirea. Pe casetă se aude foarte bine, este cât se poate de clară.

Anul trecut am vorbit cu fratele Roberson și el mi-a atras atenția cu privire la ea, apoi a scris-o. Eu am aici ceea ce a scris el de pe casetă. După ce mi-a dat-o, m-am așezat, am citit-o și este cât se poate de clară și de corectă. Chiar la începutul acestui mesaj, fratele Branham s-a rugat sincer ca oamenii să-L vadă pe Dumnezeu, iar când a spus „Amin”, a ieșit acea vorbire în limbi, iar aici avem tălmăcirea ei.

Nu o voi citi pe toată, ci doar începutul și sfârșitul:

„În dimineața aceasta v-am vorbit încă o dată prin Duhul Meu, încă o dată... că în dimineața aceasta vă voi vorbi prin glasul profetului Meu.”

Nu poate fi mai clar:

„Eu Mă bucur cu voi în Duhul Meu, iar în dimineața aceasta vă voi înălța prin mâna Mea dreaptă puternică într-un loc în care puteți fi martori într-o umblare cu Mine în locurile cerești, pentru că dorința Mea din dimineața aceasta este să fiu cu voi.”

El urma să folosească mesajul predicat de un om pentru ca puternica Sa mână dreaptă să-i ridice în locurile cerești. Vedeți? Când ascultăm aceste casete și suntem sub propovăduirea unsă a Cuvântului, aceasta nu este doar un exercițiu și o consacrare zilnică, nu este doar: „Îmi fac datoria și vin la biserică”, ci suntem ridicați de mâna puternică a lui Dumnezeu în locurile cerești, prin propovăduirea sub ungera a Cuvântului, pentru că aceasta este metoda lui Dumnezeu, este Planul Său. Când ascultăm aceste casete, noi nu le ascultăm pur și simplu în timp ce conducem de-a lungul drumului. Dacă înțelegem ceea ce este spus, noi suntem ridicați în adevăratul sens al cuvântului în locurile cerești, de către brațul Său puternic.

Aceasta ne-a spus vorbirea aceea în limbi și tălmăcirea.

„Pentru că dorința Mea din dimineața aceasta este să fiu cu voi.”

Sună la fel ca și Cântarea cântărilor.

„Pentru ca inimile voastre să poată fi ridicate, ca să vă puteți bucura din nou cu Mine, în Duhul, în această cunoștință puternică, în înțelepciune duhovnicească și în înțelegere.”

Credeți că Dumnezeu vrea ca noi să înțelegem lucrurile? Amin. El vrea să se bucure cu noi în Duhul Sfânt.

„...în această cunoștință puternică, în înțelepciune duhovnicească și în înțelegere, de care veți avea nevoie când va sosi clipa prigoanei care va veni chiar înainte ca Eu să-Mi răpesc Mireasa.”

Ce ne dă El? Cunoștință puternică, înțelepciune duhovnicească și înțelegere, de care avem nevoie când va sosi prigoana.

Poate ne întrebăm: De ce trebuie să frângem cele șapte Pечеți? De ce trebuie să învățăm învățătura? De ce trebuie să înțelegem ce a spus El? Pentru că vom avea nevoie de aceasta când va începe prigoana. Amin! Noi nu avem nevoie de o disertație, de un seminar în care să fim învățați cum să avem o căsnicie fericită, deoarece Cuvântul rodește o căsnicie fericită, nu un seminar. Dar cum putem avea

copii ascultători? Cuvântul rodește copii ascultători. Noi avem nevoie să știm ceea ce ne-a dat El, să înțelegem ceea ce ne-a învățat El. De ce? Pentru că El ne-a dat înțelegerea de care avem nevoie ca să nu putem fi înșelați.

De ce a venit Mesajul? Ca să oprească înșelăciunea diavolului. Pecețile au fost deschise pentru ca Satan să nu o mai poată înșela pe Mireasă. Planul Său a fost dezvelit, El S-a arătat în întregime și totul a fost dezvăluit, așa că Mireasa nu mai poate fi înșelată.

Faptul că știm că Dumnezeu a trimis un profet, nu ne va ajuta să trecem prin prigoană, dar dacă cunoaștem ceea ce a învățat profetul, aceasta ne va ajuta să trecem prin prigoană. De aceea, o întâlnire ocazională cu Mesajul nu ne va ajuta la nimic. Dacă totul se rezumă la: „O, eu vin la biserică!”, nu vă ajută la nimic, nu va funcționa, pentru că El ne-a dat un Mesaj, o descoperire, ca să demaște minciuna diavolului și astfel să ne țină departe de amăgire.

Așadar noi avem nevoie de acestea *„când va sosi clipa prigoanei care va veni chiar înainte ca Eu să-Mi răpesc Mireasa.*

Voi nu veți suferi mânia Mea, copiii Mei, dar prigoana va veni asupra voastră. Veți fi încolțiți din multe părți, veți fi încercați, dar ridicați-vă mâinile și glasul ca să depuneți mărturie pentru Mine.”

Noi vom vedea că exact aceasta a făcut Mireasa în Cântarea cântărilor. Ea a făcut exact ce este spus aici.

Aceasta au făcut și apostolii în Fapte 4. În Cartea Faptelor scrie că Petru și Ioan mergeau să se închine în Templu, iar când au ajuns la poarta numită „Frumoasă”, au văzut un om infirm și i-au spus să se ridice în Numele lui Isus Hristos. Imediat după aceasta, au fost chemați înaintea Sinedriului, au fost amenințați și aruncați în temniță, dar un înger a venit, i-a scos de acolo și i-a trimis înapoi în Templu ca să predice din nou. Apoi, au fost arestați din nou și duși înaintea Sinedriului, iar acolo li s-a poruncit să nu mai vorbească în Numele Lui, dar Petru le-a dat cel mai minunat răspuns care se putea da: *„Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu?” (v. 19).*

Ce ar fi putut răspunde la aceasta? I-au amenințat din nou și i-au lăsat să plece, iar ei au alergat înapoi la ai lor, le-au spus tot ce s-a întâmplat, după care și-au ridicat glasurile și s-au rugat lui Dumnezeu să le dea mai multă îndrăzneală ca să

vorbească Cuvântul și să-Și întindă mâna să se facă vindecări, semne și minuni. După ce s-au rugat, s-a cutremurat locul unde erau adunați și toți au fost umpluți cu Duhul Sfânt. Ei fuseseră deja umpluți cu Duhul Sfânt, dar aici vedem că au fost umpluți din nou cu Duhul Sfânt, dar nu ca să vorbească în limbi, ci ca să vestească Cuvântul cu îndrăzneală. De ce? Pentru că ei nu au cedat în fața prigoanei, ci atunci când a venit prigoana, s-au rugat. Pentru ce? Ca să ceară putere să vestească Cuvântul cu îndrăzneală.

Ce exemplu!

Să citim mai departe:

„Când înaintarea va fi grea, Eu voi veni jos și voi mărturisi prin voi. Voi îndepărta șiretlicurile celui rău pentru că Eu v-am vorbit prin Duhul Meu, iar dacă voi veți asculta Glasul Meu în timp ce vă vorbesc în dimineața aceasta, nu veți avea nici un motiv de părere de rău. Așa vorbește Duhul Meu!”

Aleluia! Ea a alergat prin cetate, iar smirna îi cădea de pe brațe fiindcă era curată și spălată, dar El S-a făcut nevăzut. Atunci L-a chemat, dar nu a auzit nici un răspuns, iar păzitorii au început s-o prigonească și s-o rănească.

Ce a făcut ea în continuare? A început să depună mărturie:

„Vă rog fierbinte, fiice ale Ierusalimului...”

Aici ea le vorbește fecioarelor neînțelepte.

„...dacă găsiți pe iubitul meu, ce-i veți spune?... Că sunt bolnavă de dragoste.”

O, Îl doresc atât de mult! Vi s-a întâmplat vreodată să vă treziți noaptea sau dimineața și să-L doriți atât de mult? Amin! Dumnezeu cere întotdeauna un strigăt al disperării. Nu o apropiere ocazională, ci un strigăt al disperării. El nu Se teme să Se facă nevăzut dinaintea voastră, să Se ascundă și să nu vă dea nici un răspuns, așa că Îl căutați, dar nu Îl găsiți. De ce? Pentru că El nu vrea ca voi să vă opriți din a-L căuta. Există o făgăduință care spune că dacă Îl veți căuta, Îl veți găsi și dacă veți bate, vi se va deschide, dar El nu vrea ca voi să bateți o dată, iar apoi să spuneți: „El nu este aici. Cred că m-am înșelat tot timpul, că nu sunt unul dintre ai Lui și că El nu are nimic cu mine.”

Dacă aveți o asemenea atitudine nu veți primi nimic. Nu aceasta așteaptă El, nu

aceasta este abordarea pe care o dorește El, ci vrea ca voi să bateți, să bateți și să continuați să bateți până când primiți ceea ce cereți.

Este așa cum ni s-a spus în Pilda cu judecătorul nedrept. Femeia aceea micuță a venit, l-a necăjit și a continuat să-l necăjească pentru că ea avea un drept, iar el era judecător și trebuia să facă ceva pentru a o repune în dreptul ei. Ea nu avea nici o altă alegere, nu exista nimeni altcineva care s-o ajute, așa că a venit la judecător și pentru că era un judecător nedrept care nu se temea de Dumnezeu și nu se rușina de oameni, a insistat și l-a necăjit atât de mult, încât la un moment dat l-a hotărât să-i facă dreptate.

Prieteni, dacă insistența acelei femei a mișcat inima unui judecător nedrept, ce va face stăruința Miresei lui Isus Hristos, când vine la Mire și începe să bată spunând: „Nu am nici un alt loc, nu am nici un alt plan, nu există nimeni altcineva pe care să-l iubesc, nu doresc pe nimeni altcineva, decât pe Tine. Unde ești? Vino la mine, fiindcă Te chem, Te caut și bat!” Cât timp vom bate? Până când va deschide. Cât timp Îl vom căuta? Până când Îl vom găsi. Cât timp vom purta acea cerere în rugăciune înaintea Lui? Până când Se va îndura. Aleluia!

Când vedem că ceea ce se regăsește în Scripturi este pentru noi, când vedem că Noul Testament ne aparține, că fiecare făgăduință din El, fiecare verset și fiecare rând este al nostru, avem dreptul să batem până ni se deschide, ne putem înfățișa înaintea Judecătorului și să spunem: „Te chem pentru că trebuie să am aceasta! Unde ești? Vino la mine, apără-mă și izbăvește-mă.” Aleluia!

„Vă rog fierbinte, fiice ale Ierusalimului, dacă găsiți pe iubitul meu, ce-i veți spune?... Că sunt bolnavă de dragoste!”

Atunci ele întrebă:

„Ce are iubitul tău mai mult decât altul, o, cea mai frumoasă dintre femei? Ce are iubitul tău mai mult decât altul, de ne rogi așa de fierbinte? ” (v. 8-9).

„Ce este așa deosebit în legătură cu biserica voastră, cu ceea ce credeți voi? Ce este atât de deosebit la Mesaj? Care este diferența între iubitul vostru și iubitul metodist sau catolic?”

Ascultați răspunsul Miresei:

„Iubitul meu este alb și rumen, deosebindu-se din zece mii.

Capul lui este o cunună de aur curat, pletele lui ca niște valuri, sunt negre cum e corbul.

Ochii lui sunt ca niște porumbei pe marginea izvoarelor, scăldați în lapte și odihnindu-se în fața lui plină.”

Vedeți, ea știe totul despre EL, cunoaște fiecare detaliu, fiindcă așa cum Ea este dezvelită înaintea Lui, și El este descoperit înaintea Ei. Descoperirea lui Dumnezeu este înaintea noastră, El este Dumnezeul cel Atotputernic descoperit, și așa cum este dezvelită Ea, a fost dezvelit și El, iar Ea Îl descrie de la cap până la picioare și înapoi, pentru că este singura care L-a văzut. Aleluia! Ea este singura care Îl cunoaște.

„De ce este lubitul tău atât de deosebit? De ce ești atât de înflăcărată? De ce ne întrebi pe noi?”

„Pentru că lubitul meu este alb și rumen, deosebindu-se din zece mii.

Capul lui este o cunună de aur curat, pletele lui ca niște valuri, sunt negre cum e corbul.

Ochii lui sunt ca niște porumbei pe marginea izvoarelor, scăldați în lapte și odihnindu-se în fața lui plină.

Obrajii lui sunt ca niște straturi de miresme, în care cresc saduri mirositoare; buzele lui sunt niște crini, din care curge cea mai aleasă smirnă.”

De ce? În timp ce vorbește, cuvintele Lui sunt untdelemnul care curge, din buzele Lui curge smirnă frumos mirositoare. Cu ce era unsă Ea? Ce picura de pe brațele Ei? Smirnă. De unde provenea ea? De pe buzele Lui.

„Mâinile lui sunt niște inele de aur, ferecate cu pietre de hrisolit; trupul lui este un chip de fildeș lustruit, acoperit cu pietre de safir...”

De unde știe Ea că „; trupul lui este un chip de fildeș lustruit, acoperit cu pietre de safir?” Pentru că El a fost dezvelit.

„...picioarele lui sunt niște stâlpi de marmură albă, așezați pe niște temelii de aur curat. Înfațișarea lui este ca Libanul, pare un tânăr ales ca cedrii.

Cerul gurii lui este numai dulceață și toată ființa lui este plină de farmec. Așa este

iubitul meu, așa este scumpul meu, fiice ale Ierusalimului!" (v. 10-16).

(În limba engleză scrie: „Așa este iubitul meu, așa este prietenul meu, fiice ale Ierusalimului!“).

Priviți la această relație: „Sora mea, Mireasa mea” și „iubitul meu, Prietenul meu.”

Isus le-a spus apostolilor: „Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu.” (Ioan 15.15). Amin. Prietenul știe gândurile, sentimentele și dorințele tale, iar Ea nu este doar Soție, ci este și Prietenă. Amin! Isus a spus: „Pentru tine voi fi un Prieten care ține la tine mai mult decât un frate.”

El a spus deja: „Tu ești sora Mea”, iar El este Fratele ei, dar acum nu este numai Frate, ci și Prieten. Aleluia!

Ați știut că aceasta se află în Cartea cântărilor? Ați știut că povestea voastră de dragoste este acolo? Povestea voastră de dragoste, toate sentimentele din inima voastră sunt depășite deja, sunt scrise deja de către Solomon care a scris aceste cuvinte. Ce făcea El? Descriva ceea ce simțim noi.

Așa este iubitul meu, așa este scumpul meu, fiice ale Ierusalimului!”

(În limba engleză scrie: „Așa este iubitul meu, așa este prietenul meu, fiice ale Ierusalimului!“).

Ea a strigat prin cetate căutându-L disperată, dorindu-L și i-a întrebat pe păzitori de El. Ei au prigunit-o, dar Ea nu le-a spus nici un cuvânt, ci s-a întors și a zis: „O, fiice ale Ierusalimului, unde este iubitul meu? L-ați văzut, știți unde a plecat?”

Ele au întrebat-o: „Ce este El pentru tine? De ce este atât de deosebit?”

O, lăsați-mă să vă vorbesc puțin despre El! Ați citit Geneza 1.1 și ați legat-o vreodată de Ioan 1.1? Ați văzut vreodată că El este Cuvântul, Pecetea a șaptea descoperită? Știți că El S-a întors astăzi, că este frumos și Și-a arătat mâna, iar noi am auzit Glasul Lui? Aleluia!

Citind mai departe în Cântarea cântărilor, vedem că El devine tăcut. Există o pauză, după care fiicele Ierusalimului spun:

„Unde s-a dus iubitul tău, cea mai frumoasă dintre femei? Încotro a apucat iubitul

tău, ca să-l căutăm și noi împreună cu tine?

Iubitul meu s-a coborât la grădina lui..."

Unde era grădina Lui? În Mireasă. Ea este grădina închisă, ea este fântâna pecetluită, ea este izvorul închis. Ea L-a invitat să vină în grădina ei, iar El a spus: „Am venit în grădina Mea.”

La sfârșitul zilei, după ce a ieșit afară și a părăsit epoca Bisericii Laodicea, după ce a ieșit afară, a auzit Glasul și a văzut mâna, în Ea s-a mișcat ceva pentru El și a început să alerge și să le spună fiicelor Ierusalimului totul despre El; Ea a mărturisit despre El, a fost prigonită și atacată din toate părțile, dar cu toate acestea, a depus mărturia ei, chemându-L. Atunci ele au întrebat-o: „Unde este El ca să-L căutăm și noi împreună cu tine?”

„Nu-L puteți găsi!”

„De unde ai luat untdelemnul acesta? Dă-ne și nouă.”

„Nu pot să vă dau!”

„Unde este El? Lasă-ne să luăm niște untdelemn ca să putem merge și noi la El.”

„Nu pot să vă dau!”

„Unde este El?”

„Iubitul meu s-a coborât la grădina lui, la stratul de miresme, ca să-și pască turma în grădini și să culeagă crini.

Eu sunt a iubitului meu și iubitul meu este al meu..."

Dintr-o dată, vedem că Ea nu mai aleargă în jur, ci este cuprinsă de pace, pentru că atunci când alerga pe străzi și era prigonită, a înțeles că El a fost tot timpul în grădina Lui. Unde a mers El când S-a făcut nevăzut? L-am chemat, dar El nu a venit, am fost disperată, dar El nu Și-a făcut apariția, am fost prigonită, dar El nu era acolo. Am strigat, am depus mărturie și am alergat pe străzi; i-am întrebat pe păzitori unde este El, iar El fost în tot acest timp în grădină. Unde este El când sunteți în disperare? Unde era când ați fost bolnavi și în nevoi? Unde era El când se părea că este la mile depărtare de voi, când L-ați chemat, dar nu a răspuns?

Prieteni, dacă El vine odată la fântâna pecetluită, la grădina închisă, înseamnă că este încă acolo. El este în grădină, în Mireasă și a fost acolo tot timpul, iar în cele din urmă, Ea trebuie să înțeleagă aceasta, trebuie s-o accepte și s-o recunoască.

Când fecioarele neînțelepte vor să meargă și ele să-L caute, Ea le spune: „Nu puteți să-L găsiți pentru că El este în grădină. Acolo este singurul loc în care poate fi găsit.” Și dintr-o dată, Ea înțelege și spune:

„Eu sunt a iubitului meu și iubitul meu este al meu.”

Doriți să vorbim despre odihnă, prieteni? La sfârșitul luptei noastre, a chemării noastre, noi privim înapoi și înțelegem că El a fost tot timpul în grădină. Și mai înțelegem ceva: înțelegem că noi suntem ai iubitului nostru și că El este al nostru. El ne-a spus aceasta dinainte, L-am auzit spunând, dar acum o știm.

Am trecut prin disperare, iar El S-a făcut nevăzut numai ca să vadă ce vom face. Atunci L-am strigat, am plâns, am alergat, am depus mărturie, am suferit prigoana, dar nu am încetat niciodată să-L căutăm. Apoi, la sfârșitul călătoriei, am înțeles că El a fost tot timpul în grădină, iar acum știm că suntem ai Lui și că El este al nostru.

Ioan 14.18-20:

„Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.

Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea...”

Unde este iubitul nostru? Noi Îl vedem.

„Eu nu-L văd, arată-mi-L și mie.”

„Nu ți-L pot arăta, dar eu Îl văd.”

Noi Îl vedem descoperit, Îl vedem în toată splendoarea Lui, vedem că este alb și rumen, vedem picioarele Sale ca marmura, vedem pântecul Lui împodobit cu safire, vedem buclele Lui, noi Îl vedem.

El este în grădină, iar dacă vreți să-L vedeți, mergeți și uitați-vă în grădină.

„Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.

În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.

În „Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită” scrie:

Isus a spus: „În ziua aceea”, „ziua aceea” este această zi. „În ziua aceea”, când această descoperire este făcută cunoscută, „veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi”. Când descoperirea este manifestată, „atunci veți ști că Eu și Tatăl suntem Una și că Tatăl este în Mine”. Apoi, când este dată descoperirea, este: „Eu în voi și voi în Mine”. Iată.”

Noi trebuie să primim o descoperire care spune: „El a fost tot timpul în grădină.”

Unde este El? Noi L-am găsit.

Am fost în disperare. Este în ordine, pentru că noi L-am găsit.

Unde este El? În grădină.

În 2Tesaloniceni 1.4-6 scrie:

„De aceea ne lăudăm cu voi în Bisericile lui Dumnezeu pentru statornicia și credința voastră în toate prigonirile și necazurile pe care le suferiți.

Aceasta este o dovadă lămurită despre dreapta judecată a lui Dumnezeu, întrucât veți fi găsiți vrednici de Împărăția lui Dumnezeu, pentru care și suferiți.

Fiindcă Dumnezeu găsește că este drept să dea întristare celor ce vă întristează.”

Aici, Pavel spune: „...ne lăudăm cu voi în Bisericile lui Dumnezeu pentru statornicia și credința voastră în toate prigonirile și necazurile pe care le suferiți” care este „o dovadă lămurită despre dreapta judecată a lui Dumnezeu” (În limba engleză scrie: „care este un semn al judecății lui Dumnezeu”).

Mireasa suferind prigoane este un semn al judecății drepte a lui Dumnezeu, pentru că orice vă fac vouă, Lui îi fac. La judecata de la tronul alb, El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre. Pe unele le-a pus de-o parte, iar pe celelalte le-a pus de partea cealaltă zicând: „Când am fost bolnav, M-ați îngrijit, când am fost în temniță, ați venit la Mine, când am fost flămând, Mi-ați dat să mănânc.”, iar unul dintre grupuri a întrebat: „Când am făcut aceasta pentru Tine?” Atunci El a răspuns: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri

unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.” (Matei 25.31-40). Aceasta este judecata de la tronul alb.

Când vom îndura prigoana cu răbdare, aceasta va aduce judecata lui Dumnezeu și răpirea noastră de aici.

„Fiindcă Dumnezeu găsește că este drept să dea întristare celor ce vă întristează

și să vă dea odihnă atât vouă, care sunteți întristați, cât și nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui...”

L-a văzut cineva descoperindu-Se din ceruri cu șapte îngeri? L-ați văzut pe Domnul Isus descoperindu-Se din ceruri cu îngerii puterii Lui, cu cele șapte stele în mâna Sa dreaptă, cu cei șapte îngeri care alcătuiau peruca Lui albă?

„...la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos.

Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui,

când va veni în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi.”

Unde va fi proslăvit El? În sfinții Săi. El nu vine să fie proslăvit de sfinții Lui, ci **în sfinții Lui**. De aceea S-a întors El. De aceea S-a descoperit din ceruri cu îngerii puterii Lui. El a venit jos ca Judecător ca să aducă judecata pe pământ și ca să fie proslăvit în sfinții Săi.

„...și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut.”

Vedeți, nu scrie: „să fie privit cu uimire de toți cei ce cred”, ci: „să fie privit cu uimire în toți cei ce cred.”

„căci voi ați crezut mărturisirea făcută de noi înaintea voastră.”

(în limba engleză, acest verset a fost tradus: „ca să fie proslăvit în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut (căci voi ați crezut mărturisirea făcută de noi înaintea voastră) în ziua aceea).

În care zi? În ziua de azi.

Fratele Branham a spus că atunci când Isus a venit jos cu îngerii Săi, ca să aducă judecata, a privit jos cu ochi de judecată. Judecătorul a venit și El este Cel cu perucă, Divinitatea supremă. Ce a venit să facă El? Să aducă judecata și să fie proslăvit în sfinții Săi.

Țineți minte că Isus a fost înfiat de două ori. Mai întâi, a venit la râul Iordan, unde se afla un profet care L-a botezat și L-a identificat spunând Cine este El: „*Acesta este Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.*” Profetul a primit și un semn după care să-L recunoască și astfel a știut că Acela era El. Apoi, un Glas a spus: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.*”, iar noi știm că aceeași frază mai este repetată încă o dată pe Muntele schimbării la față. Acolo, El a fost proslăvit, iar atunci S-a auzit din nou un Glas care spunea: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.*” Vedeți, s-a întâmplat de două ori.

-prima dată a fost identificat de un profet, la botez;

-a doua oară a fost identificat de Dumnezeu Însuși din ceruri.

Mireasa a fost identificată de un profet care a venit la apă, ca să ne dea apa botezului în Numele lui Isus Hristos. Ea a fost numită, identificată în Peceți, când el a spus: „*Vă voi numi Mireasă ca să înțelegeți.*” Profetul a identificat-o și a arătat locul în care locuiește Dumnezeu acum.

Profetul a declarat aceasta, dar va veni o clipă în care va fi o identificare și o confirmare, pentru că ceea ce s-a petrecut pe Muntele schimbării la față a avut loc după ce a ieșit profetul din scenă.

Deci, se va ajunge într-un loc în care Dumnezeu Însuși va confirma locul în care locuiește El. În ce ne privește, în timpul prigoanei, noi vom ajunge într-un loc în care Dumnezeu Însuși va confirma locul în care locuiește El: „*Acesta este locul în care Îmi găsesc plăcerea să locuiesc.*”

De ce a venit El acum? Ca să fie proslăvit, dar nu în Fiul, ci acum este timpul în care El a venit și S-a descoperit în ceruri; Isus Hristos descoperit în ceruri cu îngerii puterii Sale. În acel timp El va fi proslăvit în sfinții Săi.

Fratele Branham a spus că există trei confruntări:

-cea de pe Muntele Carmel;

-cea de pe Muntele schimbării la față; și

-cea de pe Muntele Sionului.

Acum, El a venit pentru a fi proslăvit în sfinții Săi și să fie privit cu uimire în toți cei ce cred în ziua aceea. În care zi? Astăzi. Aceasta este „ziua aceea.”

Noi am ieșit afară, am auzit Glasul Său, am văzut mâna Sa, am alergat pe străzi și se părea că El S-a făcut nevăzut, dar de fapt nu a plecat nicăieri, nu a dispărut. Dar unde este El? În grădina Sa. Vedeți? Se părea că S-a făcut nevăzut, așa că Ea a plecat să-L caute, a fost prigonită, rănită, i s-a luat îmbrăcămintea, dar Ea nu a spus nimic, ci a depus mărturie, a continuat să depună mărturie și să-L descrie: „El este Dumnezeu cel Atotputernic dezvăluit. Iată cum arată El.”

Apoi celelalte i-au zis: „Arată-ni-L și nouă pentru că acum suntem pregătite să-L primim.”

„Îmi pare rău, dar nu pot.”

„Unde S-a dus El ca să mergem și noi acolo?”

„Îmi pare rău, dar nu este plecarea și locul la care vă așteptați voi. El este în grădina Sa.”

Noi suntem în grădina Lui? L-ați căutat cu disperare, L-ați căutat pe străzi? Unde este El? În grădină.

Să ne ridicăm cu toții în picioare.

Să nu vă temeți de prigoană pentru că ea face parte din poveste; prigoana va veni, dar El va fi în sfinții Săi și va fi privit cu uimire în toți cei care cred în acea zi.

Eu aș spune: „El va fi proslăvit în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei ce cred azi.”

Faptul că ea aleargă și că este prigonită de păzitori, face parte din poveste, dar face parte din poveste și faptul că Ea va înțelege că El este în grădină și că „*Eu sunt a Iubitului Meu, iar Iubitul meu este al meu.*”

Prieteni, putem spune și noi în dimineața aceasta: „Eu L-am găsit în grădina Sa.”? Și: „Eu știu că sunt a Iubitului meu și că Iubitul meu este al meu.”?

Dacă nu am ajuns la această descoperire, la această înțelegere, să continuăm să-L căutăm cu disperare. Continuați să bateți și să-L chemați, continuați să-L căutați până când Îl găsiți în grădina voastră, iar atunci inima voastră se va putea odihni și veți putea spune: „Unde este El? **El este în grădina Lui**”. Unde este grădina Lui? **Grădina Lui este în noi.** Amin!